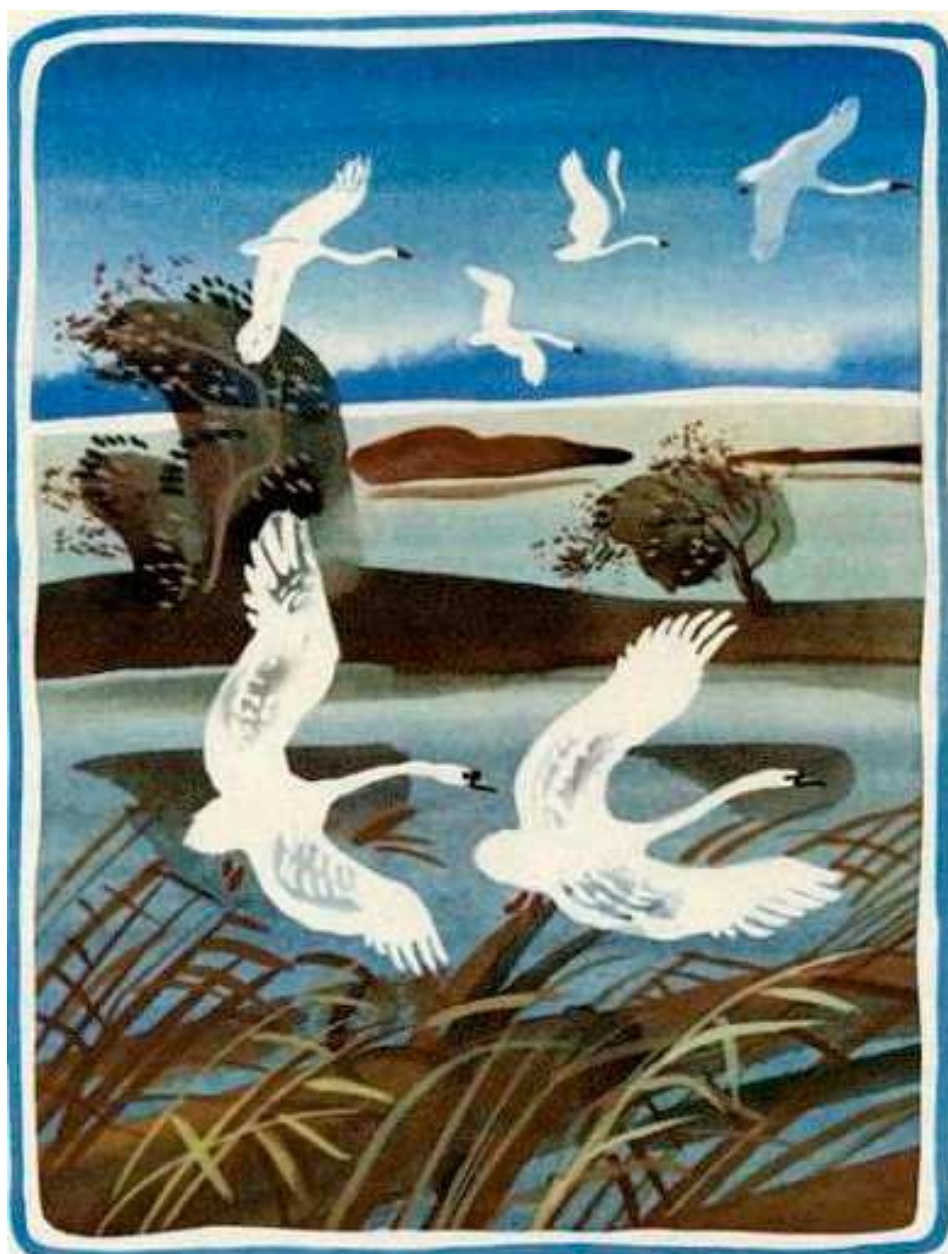

חי פעם איש זקן עשיר עם אשתו ובנו.
יום אחד אומר הזקן לבנו:
"יש לנו הכל, אדמות, עדרים, בית
גדול, חסרה לנו כאן רק בחורה, אישה
שלך. הגיע זמן שתחתן."
התחילו לחפש עבורו אישה בכפרים
קרובים. אך בשום אופן לא יכלו למצוא
אישה מתאימה.
פעם אבא אומר "אין נדוניה."
פעם האם לא מרוצה "ידיים לבנות, לא
תעבוד כמו שצריך."
ופעם הבן אומר "לא יפה."
ובסוף לא חיתנו את הבן.
באביב הזקן זרע שיבולת שועל. גדלה
לו תבואה לתפארת. באו ברבורים
לאכול לשדה שלו.
אמר הזקן לבנו "תניח רשתות בשדה,
שהברבורים לא יאכלו את התבואה."

ברבורים לבנים

א. צ'רושין

הבן פרש רשת בשדה ובעצמו הסתתר
בין שיחים.
באו לשדה ברבורים לבנים. הם הרגישו
בבן המסתתר בין השיחים. הרעישו,
קראו:

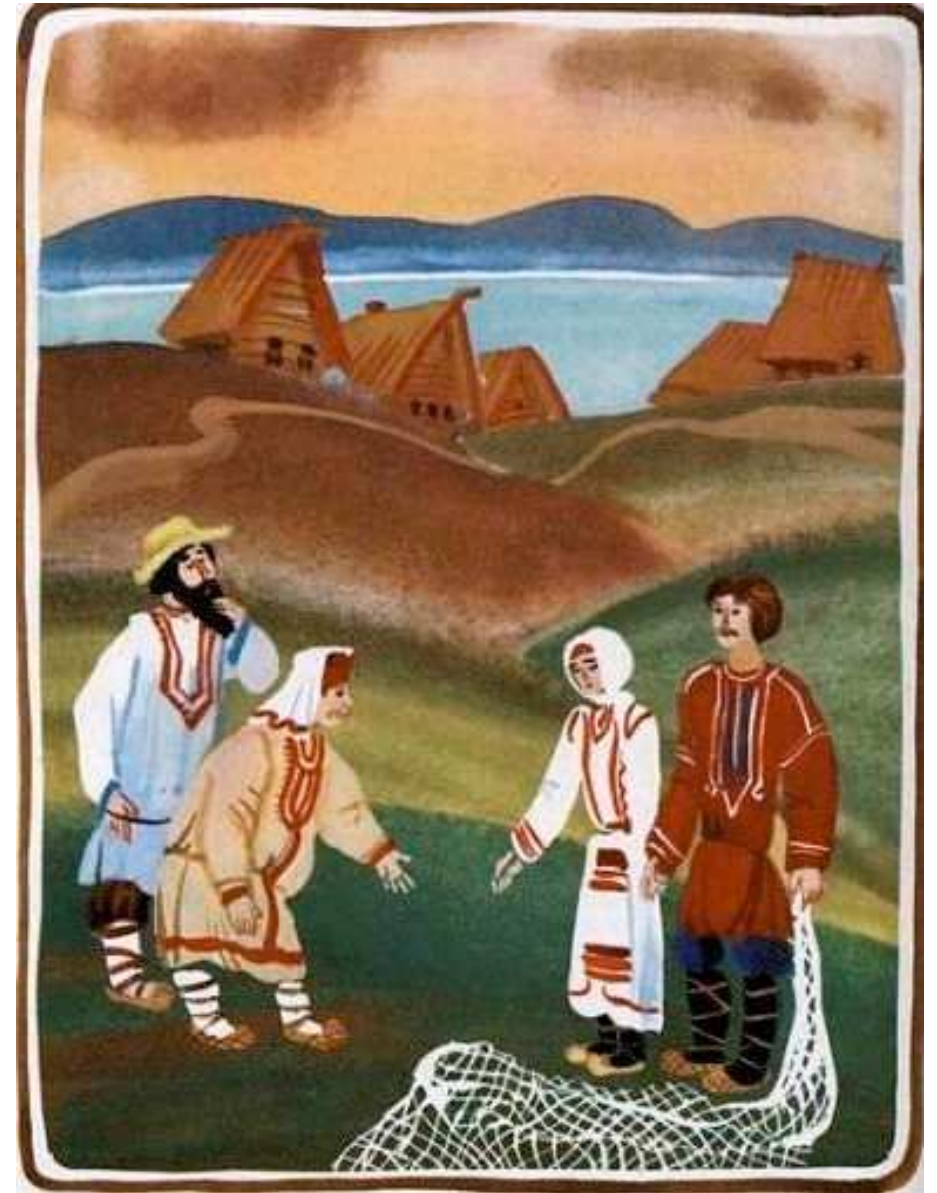
**עופו מהר, אחיות
בין השיחים מסתתר אדם!**

הם התרוממו מעל השדה, ורק ציפור
אחת לא הקשיבה לאחיותיה, קראה

**אעוף, אחיות, אעוף
רק אחטוף עוד גרעין!**

היא נתנה עוד צעד ורגלה האדומה
הסתבכה ברשת.

בן האיכר יצא מהשיחים. הוא רצה
לתפוס את הציפור, אך היא פתאום
הפכה לנערה יפהפה, עם מחרוזת
פנינים על צווארה.
בן האיכר שמח. הוא עטף אותה ברשת
והביא הביתה. הוא קרא לה יוקטלצ'ה
ושאל את אבא ואמא:
"אז מה" אמר "יוקטלצ'ה מתאימה
לאישה שלי?"
אבא ראה שלנערה מחרוזת פנינים על
צווארה ואמר:
"מתאימה, נדוניה טובה!"
האם הסתכלה על הרגליים האדומות
של יוקטלצ'ה ואמרה:
"מתאימה. תדע לעבוד!"
והבן הסתכל על יוקטלצ'ה ולא יכול
להוריד את מבטו ממנה. יופי כזה עוד
מעולם לא ראה.

בן האיכר לקח את יוקטלצ'ה לאישה.
התחילו לחיות בבית ארבעתם.
מיד עם הזריחה מתעורר הזקן וקורא:
"הי, יוקטלצ'ה! צריך לקום, להאכיל את
העדר, לחטוב עצים, להביא מים! ואני
אשכב בינתיים.."
והזקנה מרימה את קולה:
"זמן לקום, יוקטלצ'ה, להבעיר אש
בתנור, לאפות לחם, להכין ארוחה! ואני
אשכב.."
והבעל קורא:
"בואי אלי, יוקטלצ'ה! תשירי לי ותרקדי.
ואני אשכב ואסתכל עליך!"
יוקטלצ'ה מתרוצצת ביניהם, משתדלת
לספק את כולם.
וכשבא האביב הזקן הורה לה לחרוש
שדה, לזרוע חיטה, לקצור עשב;
והזקנה אמרה לה לעדור גינה, לשתול
לפת, לרעות צאן, והבעל אמר לה

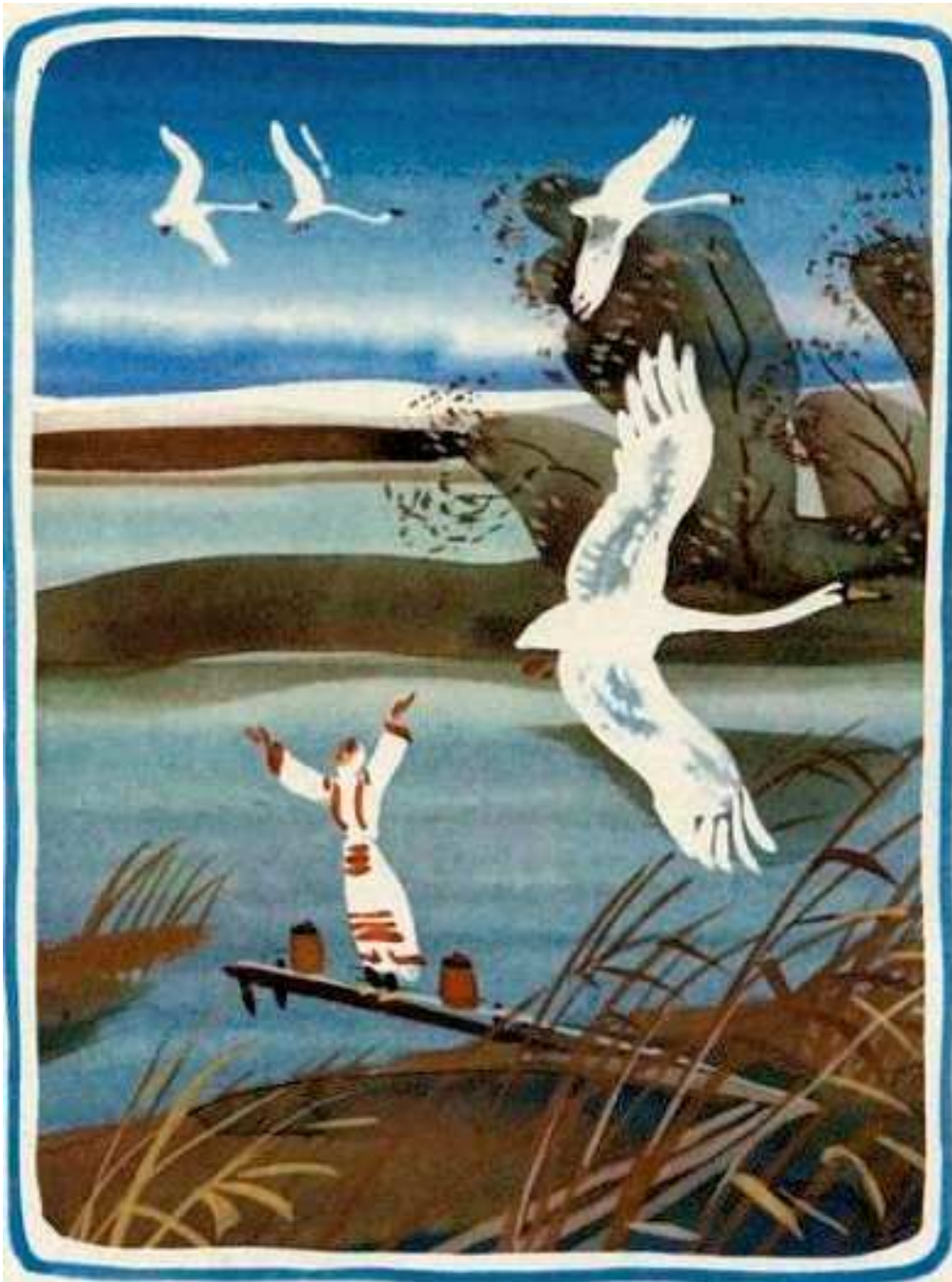
**אחיות האהובות שלי,
ברבורים לבנים,
שלחו לי, לטיפשה,
זרקו לי נוצה מכל אחת.**

כל ברבור זרק לה נוצה אחת. אספה
אותן יוקטלצ'ה והניחה תחת הגשר,
שאבה מים וחזרה הביתה.
ושם אבא צועק, אמא צועקת, בעל נוזף
"למה נשארת כל כך הרבה זמן?"
"מים היו מזוהמים, חיכיתי שיגיעו מים
זכים! עונה יוקטלצ'ה.
עבר יום ושוב שלחו את יוקטלצ'ה
לאגם, להביא מים. היא באה לאגם
ורואה – בשמיים עפים ברבורים
וקוראים

לתפור לו מעיל חדש. יום-יום עבדה
קשה יוקטלצ'ה, ובלילה נפלה
מהרגליים מעייפות.
ויום אחד שלחו את יוקטלצ'ה להביא
מים מאגם מרוחק – שם מים טעימים
יותר. באה יוקטלצ'ה לאגם, התיישרה
על החוף, הרהרה.
פתאום ראתה – בשמיים עפים
ברבורים, שומעת איך אחיותיה
קוראות:

**אחות! אחות!
זמן לחזור הביתה,
אבא מחכה, לא ישן בלילות,
אמא מחכה, לא ישנה בלילות,
והבת הקטנה לא באה, לא באה.**

יוקטלצ'ה קראה בתשובה:

**אחות! אחות!
זמן לחזור הביתה,
אבא מחכה, לא ישן בלילות,
אמא מחכה, לא ישנה בלילות,
והבת הקטנה לא באה, לא באה.**

עונה להן יוקטלצ'ה:

**אחיות יקרות שלי,
ברבורים לבנים!
ריחמו עלי, האומללה,
זרקו לי נוצה מכל אחת.!**

כל ברבור זרק לה נוצה אחת, אספה
אותן יוקטלצ'ה, שמה תחת הגשר,
שאבה מים וחזרה הביתה.
ושם אבא כבר כועס, אמא צועקת, בעל
נוזף:

"איפה היית כל כך הרבה זמן?

כל ברבור זרק לה נוצה אחת. יוקטלצ'ה
הורידה את השמלה שלה, הלבישה
אותה על גדם עץ, שמה על עצמה
נוצות הברבורים והפכה שוב לברבור
לבן.

הברבור הניע את כנפיו ועף אחרי
האחיות.

ובבית מחכים ליוקטלצ'ה, והיא לא
חוזרת.

האם אומרת:

"לא לימדת כפי שצריך את אשתך."
אומר אבא:

"קח שוט, לך תלמד אותה."

הבן לקח שוט והלך אל האגם. מרחוק
ראה כאילו יוקטלצ'ה עומדת על החוף.

רץ אליה, צעק:

"מה אתך? למה תעמדי כמו גדם
עץ?!"

"המים היו עכורים, חיכיתי שיהיו
צלולים" עונה יוקטלצ'ה.
עבר עוד יום. ושוב שלחו את יוקטלצ'ה
לאגם, להביא מים. היא באה לאגם
ורואה - הברבורים עפים בשמיים
וקוראים:

אחות! אחות!

זמן לחזור הביתה,

אבא מחכה, לא ישן בלילות,

אמא מחכה, לא ישנה בלילות,

והבת הקטנה לא באה, לא באה.

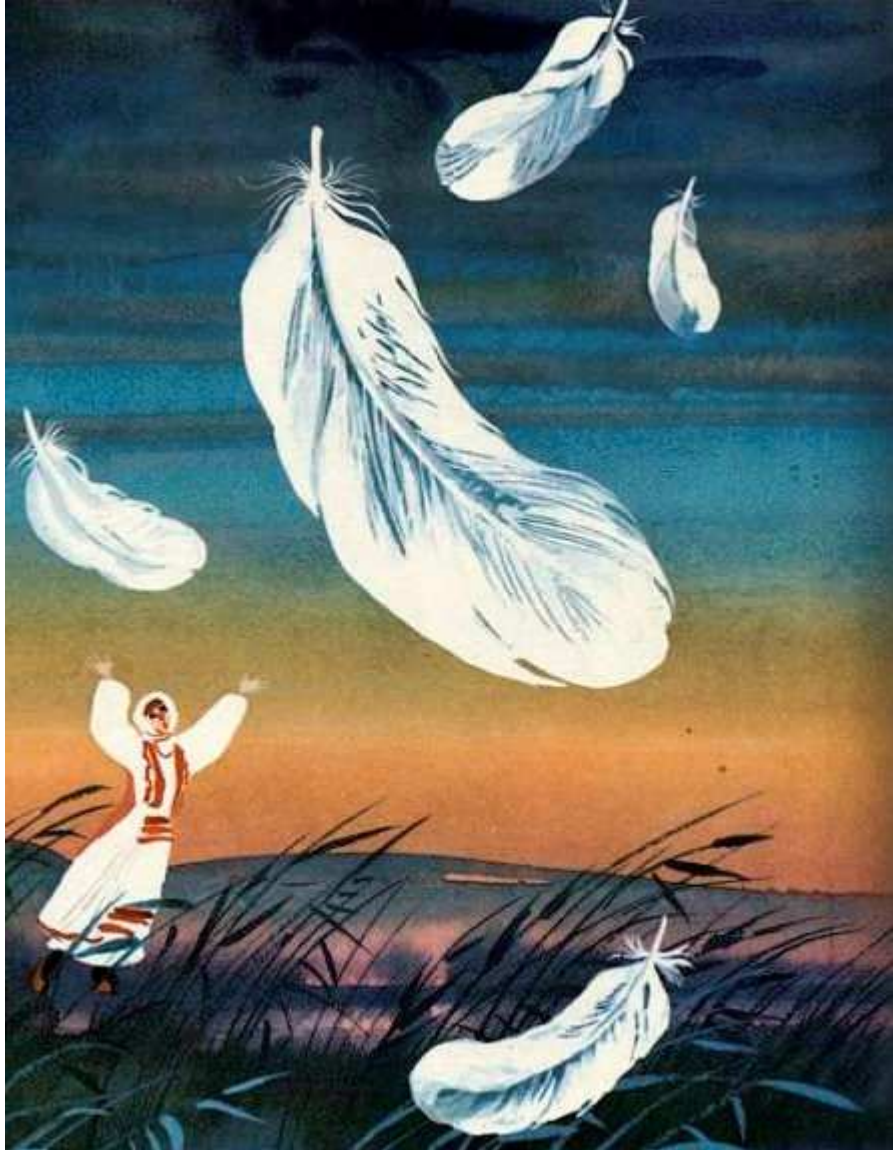
עונה להן יוקטלצ'ה:

אחיות גדולות שלי,

ברבורים לבנים,

תצילו אחות צעירה,

זרקו לי נוצה מכל אחת.

לקח תנופה והכה בשוט. השמלה נפלה
על הארץ והוא ראה - במקום יוקטלצ'ה
באמת עומד גדם.
וגבוה, גבוה בשמיים עפים ברבורים,
וקוראים בקולות מצלצלים:

**נפרד, נפרד,
בן אדם!
לא תשיג ברבור לבן,
לא תשיג.
לא ידעת איך לרחם,
לא ידעת איך לדאוג,
עכשיו כל חיידך
תצטער,
תצטער.**

הסתכל עליהם בן האיכר, בכה מרות
והלך הביתה.